

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.06.2017, sp. zn. 8 Tdo 361/2017, ECLI:CZ:NS:2017:8.TDO.361.2017.1

Číslo: 8/2018

Právní věta:

Přečin padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 1 tr. zákoníku lze spáchat i paděláním nebo podstatným pozměněním lékařského posudku potřebného k doložení zdravotní způsobilosti vyžadované orgánem veřejné moci k vydání určitého oprávnění (např. lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel podle § 84 odst. 1, 2 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a § 2 odst. 1 vyhlášky č. 277/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.06.2017

Spisová značka: 8 Tdo 361/2017

Číslo rozhodnutí: 8

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu

Předpisy: § 350 odst. 1 alinea první tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného P. Š. proti usnesení Krajského soudu Praze ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 12 To 512/2016, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Okresního soudu v Benešově pod sp. zn. 10 T 60/2016.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Benešově ze dne 17. 10. 2016, sp. zn. 10 T 60/2016, byl obviněný P. Š. v bodě I. uznán vinným přečinem padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 1 věta druhá tr. zákoníku. Uvedeného přečinu se dopustil skutkem popsáním tak, že jako uchazeč o získání řidičského oprávnění pro skupinu A1 a A2 u Autoškoly S., s. r. o., se sídlem Ž., B. (dále jen „autoškola S.“), dne 2. 9. 2013 před zkouškami z odborné způsobilosti žadatele o řidičské oprávnění a následně při opravných zkouškách dne 23. 9. 2013 předložil zkušebnímu komisaři Městského úřadu v B. prostřednictvím zástupce autoškoly S. padělek

povinného posudku o své zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, který byl opatřen nepravým razítkem a podpisem MUDr. P. V., dětské lékařky z Léčebného a preventivního centra E., V., P. (dále jen „centrum E.“), datovaný ke dni 6. 5. 2013, ačkoliv věděl, že posudek o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel nebyl touto lékařkou vydán, protože u ní dne 6. 5. 2013 neabsolvoval žádnou lékařskou prohlídku ve smyslu vyhlášky č. 277/2004 Sb., o stanovení zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel s podmínkou a náležitosti lékařského potvrzení osvědčujícího zdravotní důvody, pro něž se za jízdy nelze na sedadle motorového vozidla připoutat bezpečnostním pásem (vyhláška o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel), následně po úspěšně vykonané závěrečné zkoušce posudek o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel společně s dalšími povinnými doklady, které osvědčovaly jeho odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel, předložil dne 10. 2. 2014 na Magistrátu hl. m. P. se žádostí o vydání řidičského průkazu, přičemž na základě těchto dokladů mu byl téhož dne vydán řidičský průkaz.

2. Za tento přečin byl obviněný odsouzen podle § 350 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku k peněžitému trestu ve výměře dvaceti denních sazeb po 300 Kč, celkem tedy 6 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání dvaceti dnů.

3. V bodě II. téhož rozsudku byl obviněný pro další skutek podle § 226 písm. a) tr. ř. obžaloby zproštěn.

4. Krajský soud v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 12 To 512/2016, odvolání podané obviněným proti odsuzující části výše citovaného rozsudku soudu prvního stupně podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal obviněný prostřednictvím obhájce dovolání. Odkázal na důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a namítl, že skutek kladený mu za vinu není přečinem. Poukázal na právní úpravu o tom, jak je nutné podle zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, postupovat, přičemž z této zákonné úpravy je zřejmé, že žadatel předkládá lékařský posudek před započítáním výcviku v souvislosti s žádostí o přijetí k výcviku. Následně je to však již provozovatel autoškoly, kdo po skončení výcviku předkládá obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností přihlášku žadatele k odborné zkoušce, jejíž součástí je i lékařský posudek o zdravotní způsobilosti. Vzhledem k tomu, že žádost o přijetí k výuce a výcviku obsahuje řadu náležitostí uvedených v § 13 odst. 3 zákona č. 247/2000 Sb. a že žadatele ke zkoušce přihlašuje provozovatel autoškoly (§ 32 odst. 2 zákona č. 247/2000 Sb.), nemůže nést žadatel žádnou odpovědnost za obsah přihlášky ani za její přílohy, protože to, co je předkládáno jinou osobou, nemůže již ovlivnit. Pokud obviněný měl doklady s padělkem lékařského posudku předložit dne 10. 2. 2014 Magistrátu hl. m. P. za účelem vydání řidičského průkazu, je zcela zřejmé, že obviněný jako žadatel pouze nahrazuje činnost úřadu, a to s ohledem na § 39 odst. 2 zákona č. 247/2000 Sb., jde-li o žadatele, který má bydliště v jiném obvodu, než je sídlo autoškoly. Ten totiž obdrží od autoškoly celou složku se všemi potřebnými podklady a s ní podává žádost u svého úřadu o vydání řidičského průkazu. Není proto osobou, která by takto obdržené materiály mohla kontrolovat, a je pouze oprávněn předpokládat, že všechny jsou v pořádku.

6. Obviněný k lékařskému posudku o způsobilosti k řízení motorových vozidel, který připojil k žádosti o řidičské oprávnění, uvedl, že je předal autoškole. Nechal si ho vystavit před podáním žádosti v centru E., kde ho vyšetřovala lékařka, jejíž jméno nezná. Neví, jaké doklady posléze provozovatel

autoškoly předkládal obecnímu úřadu, a nemohl to ani nijak ovlivnit. Pokud tedy spolu s dokumenty předkládanými příslušnému obecnímu či městskému úřadu byl předložen i padělek lékařského posudku datovaného 6. 5. 2013 a podepsaný MUDr. P. V., nebyl to obviněný, kdo ho předložil, ale provozovatel autoškoly. Obviněný se proto neztotožnil s tím, že „předložil dne 10. 2. 2014 na Magistrátu hl. m. P. se žádostí o vydání řidičského průkazu“ padělaný lékařský posudek. Nelze po něm tedy požadovat, aby obsah této složky, s níž již nedisponoval, a jednotlivých dokumentů v ní obsažených kontroloval,. Za takové situace byl nesprávně uznán vinným skutkem, který vůbec nemohl spáchat, protože to byl provozovatel autoškoly, kdo úřadu předkládal padělaný posudek.

7. Pokud soudy obou stupňů vyvodily, že si byl obviněný vědom, že pravý lékařský posudek nemá, protože dne 6. 5. 2013 nebyl vyšetřen MUDr. P. V., nevyplývala tato skutečnost z žádných ve věci učiněných důkazů, neboť obviněný tvrdil, že byl vyšetřen lékařkou, jejíž jméno nezná. Mohl proto být vyšetřen u kterékoliv jiné lékařky v centru E. Podle obviněného neexistuje rovněž žádný důkaz o tom, že by před zahájením výcviku u žádného lékaře v centru E. nebyl. Naopak je pravděpodobné, že tam byl, ale lékař prohlídku nezapsal do dokumentace, o čemž svědčí i vystavení posudku MUDr. D. V. pro obviněného dne 20. 7. 2012, které rovněž v dokumentaci centra E. není zaznamenáno. Obviněný v této souvislosti rozvedl úvahu o možné manipulaci s lékařskými posudky majitelem autoškoly L. S., jenž je za obdobnou trestnou činnost stíhán, protože v autoškole S. docházelo k výrobě padělků, které byly posléze provozovatelem autoškoly předloženy Městskému úřadu v B. V některých případech se tak dělo po dohodě s klienty autoškoly, v jiných v důsledku nepořádku v autoškole a snaze tuto činnost zakrýt. Veškeré úvahy soudu o tom, že obviněný mohl být s provozovatelem autoškoly domluven, že věděl o tom, že žádné lékařské vyšetření neabsolvoval, a lékařský posudek vůbec neměl, nejsou důkazně podloženy a jde jen o domněnky soudů. Podle obviněného bylo celé jeho trestní stíhání vykonstruované, neboť důkazy, na jejichž základě byl usvědčen, jsou v extrémním rozporu se skutečným stavem věci a vzešly z procesu, který byl nespravedlivý.

8. V závěru dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 12 To 512/2016, i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Benešově ze dne 17. 10. 2016, sp. zn. 10 T 60/2016.

9. Státní zástupce působící u Nejvyššího státního zastupitelství považoval za námitku odpovídající uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. výhrady obviněného o tom, že nebyl osobou, která falzum posudku předložila orgánu veřejné moci, ale učinil tak majitel autoškoly L. S. Tato tvrzení dopadající na uplatněný dovolací důvod označil za neopodstatněná, neboť i kdyby lékařské potvrzení padělal někdo jiný, musel by jednat s vědomím dovolatele, že takový nepravdivý posudek se v jeho dokladech nalézá. Znak „užil jako pravý“ ve smyslu § 350 odst. 1 věta druhá tr. zákoníku je naplněn i tehdy, jestliže je padělaný lékařský posudek s vědomím pachatele založen mezi takové doklady, o nichž pachatel ví, že tyto budou posléze předloženy k řízení orgánu veřejné moci, a právě k takové situaci došlo ve věci dovolatele.

10. Státní zástupce v dalších výhradách, o něž obviněný dovolání opřel, spatřoval tvrzení namířená pouze proti skutkovým zjištěním založená na opakování jeho obhajoby uplatněné již v odvolání proti rozsudku nalézacího soudu, k nimž se dostatečně vyjádřil odvolací soud. Zdůraznil, že dovolatel neuvedl u konkrétních důkazů, v čem bylo jejich hodnocení soudem zcela nesmyslné a v čem spočívá „extrémní rozpor“, přičemž rozšiřovat či měnit rozsah dovolání obviněného soudy ani státní zástupce nesmí (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 3. 2003, sp. zn. [6 Tdo 251/2003](#)). V této části považoval dovolání za podané z jiných než v § 265b tr. ř. uvedených dovolacích důvodů.

11. Závěrem státní zástupce shrnul, že pokud konkrétní námitky odpovídají podmínkám dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jsou zjevně neopodstatněné, neboť právní posouzení skutku bylo učiněno v souladu se zákonem. Dovolání jako celek navrhl odmítnout jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

III. Přípustnost dovolání

12. Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve zjistil, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., bylo podáno osobou oprávněnou podle § 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze toto podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.). Rovněž shledal, že byly splněny i další formální podmínky dovolání podle § 265f tr. ř., a proto zkoumal, zda dovolání obviněného obsahuje takové skutečnosti, které naplňují důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť jen na základě dovolání relevantně opřené o některý ze zákonných dovolacích důvodů podle § 265b tr. ř. lze napadená rozhodnutí a řízení jim předcházející podrobit věcnému přezkoumání Nejvyšším soudem.

13. Dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.

14. Tento dovolací důvod slouží zásadně k nápravě právních vad, které vyplývají buď z nesprávného právního posouzení skutku, anebo z jiného nesprávného hmotněprávního posouzení. Uvedená zásada je spojena s požadavkem na to, aby označený důvod byl skutečně obsahově tvrzen a odůvodněn konkrétními vadami, které jsou dovolatelem spatřovány v právním posouzení skutku, jenž je vymezen v napadeném rozhodnutí, a teprve v návaznosti na takové tvrzené a odůvodněné hmotněprávní pochybení lze vytýkat i nesprávná skutková zjištění. Pro naplnění uvedeného dovolacího důvodu nepostačuje pouhý formální poukaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů, aniž by byly řádně vymezeny hmotněprávní vady v napadených rozhodnutích spatřované, což znamená, že dovolací důvod musí být v dovolání skutečně obsahově tvrzen a odůvodněn konkrétními vadami, které jsou dovolatelem spatřovány v právním posouzení skutku, jenž je vymezen v napadeném rozhodnutí, a teprve v návaznosti na takové tvrzené a odůvodněné hmotněprávní pochybení lze vytýkat i nesprávná skutková zjištění (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. [II. ÚS 279/03](#)).

15. Ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním vytýkat výlučně vady právní, tedy to, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoli o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu nelze proto přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat úplnost provedeního dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci procesních, a nikoliv hmotněprávních ustanovení. Tyto nikoliv právní vady, ale nedostatky ve skutkových zjištěních nelze v rámci dovolání vytýkat prostřednictvím žádného důvodu podle § 265b tr. ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2002, sp. zn. [3 Tdo 68/2002](#), uveřejněné pod č. 16/2002 Sb. rozh. tr.).

16. Uvedené zásady je třeba vykládat v případě námitek o porušení práva na spravedlivý proces v oblasti dokazování v návaznosti na obecná pravidla stanovená v čl. 4, 90 a 95 Ústavy České republiky, podle kterých je vždy povinností Nejvyššího soudu řádně zvážit a rozhodnout, zda dovolatelem uváděný důvod je, či není dovolacím důvodem (srov. stanovisko Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. [Pl. ÚS-st. 38/14](#), uveřejněné pod č. 40/2014 Sb.). Proto je v takovém případě Nejvyšší soud povinen posoudit, zda v přezkoumávané věci nedošlo k porušení zásad spravedlivého procesu, o něž by se jednalo tehdy, kdyby byly zjištěny a prokázány takové vady a nedostatky, které by svědčily o zásadním zjevném nerespektování zásad a pravidel, podle nichž mají být uvedené postupy realizovány. Jen v takovém případě by mohlo dojít k průlomem do uvedených kritérií vymezujících dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2005, sp. zn. [III. ÚS 578/04](#), a náleží Ústavního soudu ze dne 20. 9. 2006, sp. zn. [I. ÚS 553/05](#)), což může být za situace, že je zjištěna zjevná absence srozumitelného odůvodnění rozsudku,

kardinální logické rozpory ve skutkových zjištěních a z nich vyvozených právních závěrech, opomenutí a nehodnocení stěžejních důkazů atp. (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2000, sp. zn. [II. ÚS 215/99](#), dále ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. [III. ÚS 84/94](#), ze dne 30. 11. 1995, sp. zn. [III. ÚS 166/95](#), nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 1. 2004, sp. zn. [III. ÚS 376/03](#)).

IV.

Důvodnost dovolání

17. Nejvyšší soud posuzoval obsah obviněným podaného dovolání a shledal v něm jak výhrady, které nebylo možné považovat za korespondující s uplatněným dovolacím důvodem, tak i ty, na jejichž podkladě Nejvyšší soud mohl věcnou správnost přezkoumávaných rozhodnutí posuzovat.

18. Mimo důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. stojí tvrzení obviněného o tom, že autoškole předal spolu s žádostí o řidičský průkaz lékařský posudek, který byl skutečně vystaven lékařkou z centra E. (byť ne přímo na něm podepsanou MUDr. P. V.), čímž brojil proti tomu, že by byl osobou, která věděla, že předkládá posudek, jenž je padělaný. To, že byl padělán, obviněný spojoval výhradně s činností majitele autoškoly L. S. s poukazem na to, že byl pro tuto obdobnou činnost trestně stíhán. Orgánům činným v trestním řízení v té souvislosti vytýkal, že řízení vedly odděleně a že provedené důkazy nesprávně hodnotily. Uvedený dovolací důvod nenaplnil ani výhradami proti nepřislušnosti orgánů k rozhodování o podjatosti policejní komisařky činné v přípravném řízení a proti nekonání společného řízení, čímž namítal výhradně vady v procesním postupu soudů, případně jiných orgánů činných v jeho trestním řízení, a poukazoval tak na procesní nedostatky, nikoliv na vady v hmotněprávním smyslu.

19. Nejvyšší soud i přesto, že tyto nikoliv právní vady nelze v rámci dovolání vytýkat prostřednictvím žádného důvodu podle § 265b tr. ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2002, sp. zn. [3 Tdo 68/2002](#), uveřejněné pod č. 16/2002 Sb. rozh. tr.), posuzoval důvodnost skutkových výhrad z hlediska shora vymezených ústavně zaručených zásad, aby vyloučil možnost extrémního nesouladu mezi skutkovými zjištěními a právním posouzením věci, a to obzvláště za situace, že proti majiteli autoškoly L. S. bylo vedeno souběžně s trestním řízením obviněného samostatné řízení pro padělaní lékařských posudků (viz usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 23. 11. 2015, sp. zn. KRPS-352934-539/TČ-2014-010171-HK na č. l. 251 až 265).

20. Z obsahu přezkoumávaných rozhodnutí ve věci obviněného P. Š. Nejvyšší soud zjistil, že se soudy nižších stupňů s jeho obhajobou shodnou s tou, kterou užil v přezkoumávaném dovolání, již zabývaly. Nejvyšší soud k tomuto postupu soudů považoval za nutné zmínit, že soudy se nezpronevěřily zásadě posuzovat všechny důkazy ve vzájemných souvislostech a postupovaly ve smyslu konstantní judikatury. Ze všech soudy provedených důkazů vyplynulo, že obviněný ordinaci praktického lékaře v centru E. dne 6. 5. 2013 nenavštívil, a tudíž dne 6. 5. 2013 nemohlo být lékařské potvrzení, resp. posudek o jeho zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel vydán. Rovněž soudy v potřebné míře objasnily další skutečnosti, které vedly k tomu, že obviněný toto lékařské potvrzení spolu s výsledkem řidičské zkoušky předložil dne 10. 2. 2014 pracovníci Magistrátu hl. m. P. s žádostí o vydání řidičského průkazu. Soudy řádnému a úplnému objasnění skutkového stavu věci, především tomu, zda obviněný inkriminovaného dne obdržel lékařský posudek, či nikoli, a tudíž zda mohl vědět, že autoškole, především však na Magistrátu hl. m. P. předkládá jeho falzum, věnovaly potřebnou pozornost a všechny rozhodné okolnosti v požadované míře objasnily.

21. S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší soud shledal, že soudy ve skutkovém zjištění popsané závěry založily na dostatečně provedeném dokazování a všechny rozhodné skutečnosti v potřebné míře prokázaly. Důkazy soudy posuzovaly ve vzájemném kontextu a dodržely všechny postupy předepsané § 2 odst. 5, 6 tr. ř. Z obsahu přezkoumávaných rozhodnutí z uvedených důvodů tak plyne, že se nezpronevěřily zásadám trestního řízení a spravedlivého procesu, neboť na základě

provedeního dokazování byla vyvrácena obhajoba obviněného, a to nikoliv jen jedním důkazem, ale celou skupinou spolu souvisejících a vzájemně se doplňujících důkazních prostředků, jak soudy obou stupňů ve smyslu pravidel stanovených v § 125 odst. 1 a § 134 odst. 2 tr. ř. dostatečně srozumitelně a logicky vysvětlily.

22. Napadená rozhodnutí ze všech uvedených důvodů nesvědčí o libovůli nebo snahách soudů obou stupňů vyhnout se plnění svých povinností ve vztahu k rozsahu a způsobu provedeního dokazování, a proto Nejvyšší soud uzavírá, že v projednávané věci se nejedná ani o případnou existenci tzv. deformace důkazů, tj. vyvozování skutkových zjištění, která v žádném smyslu nevyplývají z provedeního dokazování (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. [IV. ÚS 1235/09](#), či ze dne 4. 6. 1998, sp. zn. [III. ÚS 398/97](#)).

23. Obviněný v dovolání vznesl jen jednu námitku v souladu s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., a to pokud vytýkal na základě skutkového zjištění, které soudy učinily, že se nemohlo jednat o přečin padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 1 věta druhá tr. zákoníku, protože čin, jenž je ve skutkovém zjištění uveden, neodpovídá zákonné úpravě podle § 13 odst. 2, § 32 a § 39 odst. 2 zákona č. 247/2000 Sb. Za významné považoval, že nebyl osobou, která měla odpovědnost za to, jaké podklady byly orgánu veřejné moci předloženy. Vzhledem k tomu, že tato námitka dopadá na označený dovolací důvod, Nejvyšší soud zkoumal, zda je důvodná.

24. Soud prvního stupně k závěrům o naplnění znaků přečinu podle § 350 odst. 1 alinea druhá tr. zákoníku, kterou podle tzv. právní věty výroku o vině shledal naplněnu v alternativě, že obviněný „v řízení před orgánem veřejné moci užil jako pravý padělaný lékařský posudek“, uvedl, že obviněný uvedený čin spáchal proto, že nepravdivou lékařskou zprávu použil v řízení o udělení řidičského průkazu, kde orgány veřejné moci jsou jak zkušební komisař, vůči němuž tuto zprávu užil prostřednictvím autoškoly S., tak i Magistrát hl. m. P. Věděl totiž, že neabsolvoval lékařskou prohlídku, a tudíž jím předkládaný posudek nemůže být pravý, s následky takového svého jednání byl srozuměn. S těmito závěry se ztotožnil i odvolací soud, který uvedl, že i kdyby padělanou lékařskou zprávu opatřil L. S., musel obviněný s ohledem na to, že žádnou lékařskou prohlídku neabsolvoval, být srozuměn s tím, že v jeho materiálech sloužících jako podklad pro vydání řidičského průkazu, kde je lékařské osvědčení nezbytnou podmínkou, je založena taková lékařská zpráva, která není pravdivá. Proto i odvolací soud shledal, že se u obviněného jedná o uvedený přečin a je nezbytné i z hlediska podmínek § 12 odst. 2 tr. zákoníku na něj aplikovat prostředky trestního práva.

25. Nejvyšší soud k těmto závěrům soudů nižších stupňů nemá zásadní výhrady a považuje je s ohledem na zjištěné skutečnosti i právní úpravu za správné. Na jejich doplnění jen nad rámec argumentace učiněné soudy nižších stupňů považuje za vhodné uvést, že přečin padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 1 alinea druhá tr. zákoníku se dopustí, kdo užije v řízení před orgánem sociálního zabezpečení nebo před jiným orgánem veřejné moci, v trestním, občanském nebo jiném soudním řízení padělané lékařské zprávy, posudku nebo nálezu jako pravého. Toto ustanovení postihuje užití padělané nebo podstatně pozměněné lékařské zprávy (posudku, nálezu) v řízení před orgánem sociálního zabezpečení nebo před jiným orgánem veřejné moci, v trestním nebo občanském nebo jiném soudním řízení (např. v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení před Ústavním soudem aj.) s tím, že pachatel ji vydává za pravou. Na rozdíl od alinea první, kde pachatelem může být pouze ten, kdo zprávu padělá nebo pozmění, u alinea 2 není podstatné, kdo zprávu (posudek, nález) padělal, a pachatelem může být každý, kdo takovou listinu v řízení užije. Protože se jedná o úmyslný trestný čin, musí pachatel vědět, že listina, kterou v řízení použil jako pravou, je ve skutečnosti padělek (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 3265). Zásadně tedy zákon nevyžaduje, aby pachatel tohoto trestného činu sám osobně předložil, tj. užil padělaný lékařský posudek jako pravý, ale postačí, že jej užije prostřednictvím jiné osoby, kterou za tímto účelem

padělkem vybaví.

26. V přezkoumávané věci se jedná o řízení o získání řidičského průkazu (způsobilosti k řízení motorových vozidel), a to na základě výuky a výcviku, které podle § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb. k získání řidičského oprávnění může provádět výlučně provozovatel autoškoly. Provozovatel autoškoly přijme k výuce a výcviku k získání řidičského oprávnění osobu, která podá písemnou žádost. Podle § 13 odst. 4 zákona č. 247/2000 Sb. k žádosti o přijetí k výuce a výcviku žadatel přikládá doklad o své zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, který ke dni podání žádosti nesmí být starší více než 3 měsíce.

27. Podle § 84 odst. 1, 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o silničním provozu), zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel se rozumí tělesná a duševní schopnost k řízení motorových vozidel. Zdravotní způsobilost posuzuje a posudek o ni vydává posuzující lékař na základě prohlášení žadatele o řidičské oprávnění nebo držitele řidičského oprávnění, výsledku lékařské prohlídky a dalších potřebných odborných vyšetření. Podle odstavce 4 tohoto ustanovení se posuzujícím lékařem pro účely tohoto zákona rozumí mimo jiné lékař se způsobilostí v oboru všeobecné praktické lékařství nebo v oboru praktický lékař pro děti a dorost registrujícího poskytovatele ambulantní zdravotní péče. Obsah a vzor tohoto posudku upravuje vyhláška č. 277/2004 Sb., o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, ve znění pozdějších předpisů.

28. Podle § 85 zákona č. 361/2000 Sb. posouzení zdravotní způsobilosti provádí posuzující lékař na žádost žadatele o řidičské oprávnění nebo držitele řidičského oprávnění. Náklady na posouzení zdravotní způsobilosti hradí žadatel. Po provedení lékařské prohlídky, popřípadě odborného vyšetření, vydá posuzující lékař žadateli posudek o zdravotní způsobilosti. Posudek o zdravotní způsobilosti musí mít písemnou formu. Posuzující lékař v posudku o zdravotní způsobilosti uvede zjištěný zdravotní stav z hlediska zdravotní způsobilosti žadatele o řidičské oprávnění nebo držitele řidičského oprávnění a hodnocení jeho zdravotní způsobilosti.

29. Obdobně je tato zákonná úprava provedena i ve vyhlášce č. 277/2004 Sb., kde je v § 2 odst. 1 uvedeno, že posudek o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel vydává posuzující lékař po zhodnocení zdravotního stavu žadatele o řidičské oprávnění nebo držitele řidičského oprávnění zjištěného lékařskou prohlídkou a na základě vyhodnocení prohlášení žadatele nebo řidiče ke zdravotní způsobilosti, předchozích záznamů ve zdravotnické dokumentaci vedené o posuzované osobě, informací o zdravotním stavu posuzované osoby sdělených jejím registrujícím poskytovatelem zdravotních služeb v oboru všeobecné praktické lékařství nebo v oboru praktické lékařství pro děti a dorost a dále výsledků dalších odborných vyšetření, která si vyžádal. Podle § 3 a 4 odst. 1 vyhlášky č. 277/2004 Sb. posuzovanou osobu lze za zdravotně způsobilou k řízení motorových vozidel nebo za zdravotně způsobilou s podmínkou uznat za podmínek stanovených v zákoně, pokud na základě lékařské prohlídky nebo pravidelné lékařské prohlídky nebyla u této osoby zjištěna vada, stav nebo nemoc, která vylučuje zdravotní způsobilost k řízení motorových vozidel. Posudek musí být jednoznačný a nesmí obsahovat diagnózu nemoci. Stejnopis posudku a záznam o jeho převzetí posuzovanou osobou potvrzený podpisem posuzujícího lékaře a posuzované osoby, popřípadě doručenka potvrzující převzetí posudku posuzovanou osobou, jsou nedílnou součástí zdravotnické dokumentace vedené o posuzované osobě.

30. Z uvedeného je zřejmé, že lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel podle § 84 odst. 1, 2 zákona č. 361/2000 Sb. podléhá přesně stanovenému postupu (viz § 85 zákona č. 361/2000 Sb.) a pro jeho vydání platí pravidla, která se následně promítají i do jeho obsahu. Je-li takový posudek padělán nebo je podstatně změněn jeho obsah nebo je-li takový následně užit před orgánem veřejné moci jako pravý, jsou naplněny znaky přečinu podle § 350 odst. 1 tr. zákoníku.

31. Z těchto ustanovení vyplývá, že žadatel o řidičský průkaz je povinen, aby byl k výuce přijat, přiložit i doklad o své zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel. Poté, co jsou výuka a výcvik dokončeny, podle § 32 odst. 1 zákona č. 247/2000 Sb. se žadatel o řidičské oprávnění po ukončení výuky a výcviku v autoškolě podrobí zkoušce z odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla. Podle § 32 odst. 2 zákona č. 247/2000 Sb. je provozovatel autoškoly povinen nejpozději do 15 dnů ode dne ukončení výuky a výcviku, popřípadě doručení žádosti žadatele o přihlášení k opakované zkoušce podle § 39 odst. 2 zákona č. 247/2000 Sb., písemně přihlásit žadatele o řidičské oprávnění u obecního úřadu obce s rozšířenou působností ke zkoušce z odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla pro získání řidičského oprávnění, pro které žadatel absolvoval u provozovatele autoškoly výuku a výcvik, popřípadě k opakované zkoušce. Příslušným je obecní úřad obce s rozšířenou působností podle místa provozovny provozovatele autoškoly. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností neprodleně písemně sdělí žadateli prostřednictvím autoškoly místo, datum a čas konání zkoušky z odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla, popřípadě opakované zkoušky. Obecní úřad obce s rozšířenou působností zařadí žadatele ke zkoušce.

32. Podle § 33 odst. 1, 2 zákona č. 247/2000 Sb. zkoušky žadatelů o řidičské oprávnění provádí příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, který pro provádění zkoušek určí zkušební komisaře, kterým může být pouze zaměstnanec obce zařazený do obecního úřadu, který je současně držitelem platného průkazu zkušební komisaře vydaného podle tohoto zákona. Podle § 82 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. lze řidičské oprávnění udělit mezi jinými podmínkami pouze osobě, která je zdravotně způsobilá k řízení motorových vozidel. Tato zdravotní způsobilost se dosvědčuje lékařským posudkem vydaným za podmínek § 84 odst. 2, § 85 zákona č. 361/2000 Sb.

33. Podle § 92 odst. 1, 2 zákona č. 361/2000 Sb. udělí řidičské oprávnění žadateli o řidičské oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, a to na základě žádosti o řidičské oprávnění, která musí splňovat zákonem stanovené náležitosti, a podle odstavce 4 písm. b) téhož ustanovení k ní musí být přiložen i posudek o zdravotní způsobilosti.

34. Podle § 109 odst. 1, 3 zákona č. 361/2000 Sb. řidičský průkaz vydá osobě, které bylo uděleno řidičské oprávnění, příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost držitele řidičského oprávnění, která má povahu žádosti ve smyslu § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a předložením žádosti příslušnému úřadu je zahájeno správní řízení o udělení řidičského oprávnění.

35. Podle celého tohoto procesu, který počíná žádostí o přijetí k výuce a výcviku k získání řidičského oprávnění podle § 13 odst. 4 zákona č. 247/2000 Sb. a končí vydáním řidičského průkazu podle § 109 zákona č. 361/2000 Sb., je zřejmé, že je to žadatel o řidičské oprávnění, kdo k žádosti přikládá podle § 84 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, a to nejprve podle § 13 odst. 4 zákona č. 247/2000 jako „doklad“ o zdravotní způsobilosti, který má však již povahu lékařského posudku podle § 84 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. (srov. komentář k § 84 zákona č. 361/2000 Sb. v právním informačním systému ASPI, dostupný k datu 28. 6. 2017). Po úspěšně složené zkoušce z odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla se stává lékařský posudek o zdravotní způsobilosti součástí žádosti o udělení řidičského oprávnění [§ 82 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb.], které opravňuje osobu, již bylo uděleno, k podání žádosti o vydání řidičského průkazu (§ 109 zákona č. 361/2000 Sb.). Žadatel o vydání řidičského oprávnění je tedy osobou, která je povinna se podrobit lékařskému vyšetření za účelem vydání lékařského posudku podle § 84 a násl. zákona č. 361/2000 Sb., neboť jen on může být osobou, jíž je vydán a jež jím v průběhu tohoto správního postupu při vydání řidičského průkazu dokládá svou zdravotní způsobilost k řízení motorových vozidel, bez níž není možné mu vydat řidičské oprávnění (viz § 82 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb.).

36. Vzhledem k tomu, že lékařský posudek podle § 82 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. je součástí

žádosti o vydání řidičského oprávnění, jež uděluje podle § 92 odst. 1, 2 zákona č. 361/2000 Sb. žadateli příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, je takový úřad orgánem veřejné moci ve smyslu § 350 odst. 1 tr. zákoníku (srov. například usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 11. 1993, sp. zn. [II. ÚS 75/1993](#), náleze ze dne 10. 11. 1998, sp. zn. [I. ÚS 229/1998](#), či usnesení ze dne 24. 2. 1999, sp. zn. [I. ÚS 505/1998](#)).

37. Na základě všech uvedených právních skutečností Nejvyšší soud v posuzované věci se zřetelem na výsledky dokazování provedené soudy nižších stupňů shledal, že obviněný naplnil po všech stránkách znaky přečinu padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 1 alinea druhá, protože – přestože se nepodrobil lékařskému vyšetření za účelem vystavení lékařského posudku ve smyslu § 82 odst. 4 a násl. zákona č. 361/2000 Sb. – pro účely vydání řidičského průkazu a v řízení o něm užil padělaný lékařský posudek o své zdravotní způsobilosti. Ten připojil k žádosti o přijetí k výuce a výcviku k získání řidičského oprávnění v Autoškole S. a v jejím rámci byl také před zahájením zkoušky z odborné způsobilosti předán zkušebnímu komisaři F. H., který byl podle § 33 zákona č. 247/2000 Sb. zaměstnancem Městského úřadu v B., úřadu obce s rozšířenou působností. Po úspěšném vykonání zkoušky a poté, co mu byla veškerá relevantní dokumentace předána, včetně padělaného lékařského posudku, podal žádost o vydání řidičského průkazu na Magistrátu hl. m. P., jež byl příslušným podle místa bydliště žadatele (§ 110 odst. 1, 2 zákona č. 361/2000 Sb.). Žádost obviněného zpracovávala S. M. jako referentka registru řidičů, která spolu s žádostí o vydání řidičského průkazu od obviněného převzala padělaný lékařský posudek.

38. Obviněný na základě všech uvedených skutečností jednal tak, že ač se nepodrobil žádnému lékařskému vyšetření za účelem vydání lékařského posudku o své zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, žádnou ordinaci praktického lékaře v centru E. dne 6. 5. 2013 nenavštívil a v žádném případě mu toho dne nebyl posudek či jiné lékařské potvrzení vydán, užil v řízení o udělení řidičského průkazu padělaný posudek stvrzující tuto neexistující skutečnost. V závěru celého řízení jej osobně předložil v rámci dokumentace potřebné k žádosti o vydání řidičského průkazu Magistrátu hl. m. P.

39. Ze všech uvedených skutečností je zřejmé, že obviněný užil před orgánem veřejné moci jako pravý padělaný lékařský posudek, a proto naplnil znaky přečinu padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 1 alinea druhá tr. zákoníku. Protože Nejvyšší soud shledal, že dovolání obviněného není v části, jíž dovolatel brojil proti nesprávnosti právního posouzení, důvodné, přičemž tento závěr mohl učinit na základě obsahu přezkoumávaných rozhodnutí a trestního spisu, dovolání jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.